

kaar, maa dele Skæbne med alle Mænd i det frie Erhverv, at de da maa tage Ansvar for deres Handlinger fuldt og helt, og at det ikke kan nytte noget at komme til Statsmagten bagefter og beklage, at de er blevet lokket til dette eller hint. Tør de ikke gaa ind til saadanne Vilkaar, maa de hellere springe fra i Tide; der er nok, der venter paa at komme i Betragtning. Jeg har desforuden understreget meget stærkt, at de har Forpligtelse overfor Statsmagten til at gøre deres bedste for at skabe det selvstændige Hjem, vi venter, de skal skabe, netop af den Grund, at de blev dem blandt de mange Ansøgere — der kunde kun tages Hensyn til en af fire —, der blev foretrukket og nød en Begunstigelse og derved skød andre, der ønskede det samme, bort. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, der her er sket nogen Tilsløring af det virkelige Forhold.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Ejendomsskyldens Fastsættelse og om, hvad man nu vil gøre ved disse Huse, hvis en eller anden ikke kan klare sig, vil jeg sige, at vi ikke sjælden faar Anmodning om at faa Lov til at sælge Husene. Vi faar f. Eks. den Anmodning, om man ikke kan faa Lov til at gaa bort fra det Hus, man nu har faaet, for man har en Køber, der vil give 8 000 Kr. i Opgæld, naar Laanet kan blive staaende; i andre Tilfælde er der Tale om en Opgæld paa 9 000 Kr. eller paa 5 000 eller 6 000 Kr. paa samme Betingelse. Thi den Laanebegunstigelse, der bydes vedkommende, er saa god, den aarlige Laaneafgift, der hviler paa Husene, saa langt nede, takket være den Rentegodtgørelse, man faar, at man er i Stand til at yde et saadant Beløb til den vedkommende paa det Vilkaar, at man beholder det Statslaan, han i sin Tid fik. Jeg tror derfor ikke, man behøver at nære saa stor Bekymring for, at der ikke skal melde sig Aflosere, jeg tror, at ikke faa ønsker at komme ind til Afløsning. Forholdet er ikke og kan ikke være det, at der staar en Række Huse, som er bebyrdede med saa store aarlige Udgifter, at ingen Landbruger tør give sig af med dem.

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Ulrich skulde tage ned igen til Egholm endnu en Gang og studere Forholdene lidt nøjere, tale lidt mere med de paagældende; saa kan det være, det ærede Medlems Kritik ikke bliver saa stærk, som Tilfældet nu har været. Jeg kan tilgive det ærede Medlem, jeg kender ham og ved, han har nogen Hang til Overdrivelse. Men jeg siger, jeg tager det fulde Ansvar baade med Hensyn til Udtalelser og Handlemaade i den Tid, der er

gaaet; og jeg skal ogsaa i Fremtiden gøre mit bedste for, at ingen skal være i Tvivl om, hvad de gaar ind til, naar de gaar ind under Jordlovene, at alle faar den klareste Besked, man kan give dem. Men saa maa jeg ogsaa hævde, at hvis en saadan Mand bagefter ved egen Skyld gaar i Stykker, vil han ikke møde nogen, der er mere ubarmhertig, naar han klager over de Forhold, hvortil han er gaaet ind.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til en meget grundig Overvejelse i et Udvalg, og jeg forbeholder mig paa mit Partis Vegne at stille meget indgaaende Ændringsforslag til Forslaget, som det nu foreligger.

Pinholt: Det er ikke Loven i Almindelighed, jeg ønsker at tale om — det har mit Partis ærede Ordfører (Martin Hansen) gjort paa en for mig fuldkommen tilfredsstillende Maade —, men det er nogle særlige Forhold ved Loven, jeg gerne vil omtale. Der staar i den gældende Husmandslov af 22. Juni 1917, § 26, at Loven gælder ikke for Færøerne; men i Praksis er det faldet saadan ud, at den heller ikke galder for Fanø. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om der ikke kunde ske en Rettelse i saa Henseende; ellers vil det være nødvendigt at give Loven den Tilføjeelse, at den gælder heller ikke for Fanø. Der har i sidste Sommer været andraget om Oprettelse af et Husmandsbrug paa Fanø i Henhold til denne Lov; men det kunde ikke blive til noget, fordi man i Landørgsministeriet mente, at der ikke kunde skaffes urokelig Sikkerhed for det Pant, som man maatte have for det Statslaan, der her skulde gives. Ministeriet skriver, „at da Finansministeriet kun vil kunne udbetale Statslaan i Henhold til Loven af 22. Juni 1917, naar vedkommende Landarbejder kan tillyde et Pant, hvortil han har urokelig Adkomst, samt da det er oplyst, at dette som Regel vil være umuligt for Fanøs Vedkommende, da Øen ikke er matrikuleret og Panteregisteret derfor kun kan føres som et Navneregister, ikke som et Realregister, og da Ejendommene kun kan betegnes ved deres Udstrækning og ved at nævne de skiftende Naboer, maa det fremsatte Spørgsmaal besvares benægtende“. Altsaa, de paagældende kan ikke faa Del i Laanene.

Nu tvivler jeg ikke om, at den Afgørelse, der her er truffet af Landbrugsministeriet under 8. Maj 1920, er juridisk rigtig. Men den er praktisk meget uheldig, ikke mindst nu, da man ved det foreliggende Forslag om Forlængelse af Lovens Gyldig-